

Sygnatura akt VII U 5608/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 28 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

Protokolant:st. sek. sąd. Marta Jurga

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2016 r. w Poznaniu

odwołania W. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 20 maja 2016 roku Nr (...)

w sprawie W. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o datę wypłaty emerytury

oddala odwołanie.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 maja 2016 roku o znaku (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., wykonując postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 2016 roku w sprawie VII U 1746/16 oraz rozpoznając wnioski z dnia 16 grudnia 2015 roku, odmówił **W. P.** wypłaty emerytury za okres od 1 sierpnia 2013 roku do 1 września 2015 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy, powołując się na brzmienie art. 103 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) stwierdził, że wypłata emerytury przyznanej od 1 sierpnia 2013 roku wyrokiem z dnia 29 lipca 2015 roku podlegała zawieszeniu z uwagi na kontynuację zatrudnienia. W związku z rozwiązaniem stosunkiem pracy w dniu 17 października 2015 roku organ rentowy podjął wypłatę świadczenia od miesiąca, w którym ustala przyczyna powodująca zawieszenie wypłaty świadczenia.

Od powyższej decyzji doręczonej w dniu 24 maja 2016 roku odwołał się W. P., z zachowaniem wymaganego trybu i przepisane terminu, wnosząc o rozpatrzenie jego wniosku i przyznanie prawa do spłaty zawieszonych emerytur za okres od 1 sierpnia 2013 roku do 1 września 2015 roku. Odwołujący podniósł, że w dacie składania wniosku o przyznanie emerytury i w toku postępowania w sprawie VII U 1746/16 kontynuował zatrudnienie od 20 czerwca 2012 roku na podstawie umowy o pracę. Decyzją z dnia 28 września 2015 roku organ rentowy wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 lipca 2015 roku przyznał odwołującemu emeryturę od 1 sierpnia 2013 roku i zawiesił wypłatę świadczenia do czasu dostarczenia świadectwa pracy. W okresie od 25 maja 2015 roku do 16 października 2015 roku odwołujący przebywał na zwolnieniu lekarskim. W dniu 17 października 2015 roku odwołujący rozwiązał stosunek pracy i dostarczył świadectwo pracy do właściwej jednostki ZUS. Skoro Sąd Okręgowy w Poznaniu

wyrokiem z dnia 4 września 2014 roku i Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 29 lipca 2015 roku przyznał odwołującemu emeryturę od 1 sierpnia 2013 roku, to wypłata świadczenia powinna nastąpić od tej daty, a nie od 1 października 2015 roku.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i prezentowaną argumentację w całej rozciągłości, domagając się oddalenia odwołania. Dodatkowo wyjaśnił, że na dzień nabycia prawa do emerytury określonym w wyroku przepis art. 103a dodany do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 roku Nr 257, poz. 1726) z dniem 1 stycznia 2011 roku nadal obowiązywał. Czym innym jest samo prawo do emerytury, a czym innym wypłata tego świadczenia. Odwołujący pozostawał w tym samym stosunku pracy od 20 lutego 2012 roku do 17 października 2015 roku, w związku z tym brak jest podstaw do wypłaty emerytury za żądany okres.

W toku postępowania strony nie zmieniły swego stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący W. P. urodził się w dniu (...), z zawodu jest murarzem.

W okresie od 20 lutego 2012 roku do 17 października 2015 roku odwołujący pracował w spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Sp. k. w C. w pełnym wymiarze czasu pracy, jako monter okuć i klejarz pianki, stolarz – demonter, stolarz maszynowy.

W dniu 6 sierpnia 2013 roku odwołujący złożył wniosek o emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W dacie składania wniosku odwołujący pozostawał w stosunku pracy w spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Sp. k. w C.. Decyzją z dnia 22 października 2013 roku pozwany odmówił ubezpieczonemu prawa do wnioskowanego świadczenia. Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 4 września 2014 roku w sprawie VII U 5702/13 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał W. P. prawo do emerytury od 1 sierpnia 2013 roku, tj. od miesiąca w którym odwołujący złożył wniosek o emeryturę. W toku postępowania Sąd I instancji ustalił, że do stażu pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć odwołującemu cały okres zatrudnienia w (...) w C. od 9 stycznia 1973 roku do 10 maja 1981 roku (tj. 8 lat, 4 miesiące i 3 dni) na stanowisku betoniarza – zbrojarza, o którym mowa w wykazie A, Dział V, poz.4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku Nr 8, poz. 43 ze zm.), okres służby wojskowej od 27 kwietnia 1977 roku do 10 kwietnia 1979 roku oraz okresy zasiłku chorobowego przypadające w okresach zatrudnienia w Urzędzie Gminy w C. na stanowisku palacza kotłowni nieautomatyzowanych od 5 października 1992 roku do 16 października 1992 roku (12 dni), od 13 stycznia 1993 roku do 23 stycznia 1993 roku (11 dni), 1 października 1993 roku (1 dzień) oraz od 8 listopada 1996 roku do 31 grudnia 1996 roku (54 dni) łącznie 78 dni. Sąd I instancji stwierdził, że odwołujący spełnił wszystkie przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 roku posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 27 lat, 3 miesięcy i 2 dni, okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wynosi 15 lat i 9 dni pracy w szczególnych warunkach, osiągnął wiek emerytalny w dniu 26 maja 2013 roku, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 29 lipca 2015 roku III AUa 2012/14 oddalił apelację organu rentowego.

W wykonaniu prawomocnego wyroku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z dnia 28 września 2015 roku przyznał W. P. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach poczynając od 1 sierpnia 2013 roku, tj. od daty określonej w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 29 lipca 2015 roku i jednocześnie na podstawie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawiesił wypłatę tego świadczenia z uwagi na fakt, że odwołujący nie rozwiązał stosunku pracy z pracodawcą u którego był zatrudniony przed przejściem na świadczenie. Organ rentowy pouczył odwołującego, iż w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury wraz z wnioskiem o podjęcie wypłaty świadczenia, wówczas zostanie ustalona wysokość emerytury w ostatecznej kwocie. Emerytura

ustalona w przedmiotowej decyzji miała charakter zaliczkowy z uwagi na nieprawidłowości na indywidualnym koncie ubezpieczeniowym. Przeliczenie świadczenia nastąpi po dostarczeniu zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 z tytułu zatrudnienia w Urzędzie Gminy w C. za lata 1997-2000 z wykazem zwolnień lekarskich.

Wnioskiem datowanym na dzień 19 października 2015 roku, który wpłynął do siedziby pozwanego w tym samym dniu W. P. zażądał wypłaty zawieszony emerytury i ponownego przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzenia z 10 kolejnych lat kalendarzowych z wybranych 20 lat kalendarzowych. Do wniosku dołączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 z dnia 5 października 2015 roku wystawione przez Urząd Gminy w C. z okresu zatrudnienia od 1 października 1990 roku do 6 maja 1997 roku i od 1 lipca 1997 roku do 17 września 2000 roku wraz z wykazem zasiłków chorobowych oraz wynagrodzeń za czas choroby sporządzonym w dniu 5 października 2015 roku oraz świadectwo pracy wystawione przez spółkę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Sp. k. w C. w dniu 17 października 2015 roku, dokumentujące rozwiązanie stosunku pracy z dniem 17 października 2015 roku, za porozumieniem stron na podstawie art. 30 § 1 pkt 1 kp. W świadectwie pracy w punkcie czwartym pracodawca wymienił okresy niezdolności do pracy odwołującego od 20 lutego 2013 roku do 28 lutego 2013 roku, od 9 kwietnia 2015 roku do 10 kwietnia 2015 roku i od 25 maja 2015 roku do 16 października 2015 roku.

Decyzją z dnia 30 października 2015 roku organ rentowy po rozpoznaniu przedmiotowego wniosku ostatecznie ustalił odwołującemu wysokość emerytury od 1 sierpnia 2013 roku, tj. od daty, od której przyznano świadczenie i po uporządkowaniu konta ubezpieczeniowego podjął wypłatę zaliczki na poczet przysługującej emerytury od 1 października 2015 roku, tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Termin płatności świadczenia ustalono na 15 dzień każdego miesiąca. ZUS dokonał obliczenia wysokości emerytury według trzech wariantów zgodnie z art. 26, art. 53 i art. 183 ustawy emerytalnej. Emerytura obliczona zgodnie z art. 26 okazała się korzystniejsza od wysokości emerytury obliczonej zgodnie z art. 183. Okres urlopu bezpłatnego od 23 grudnia 2014 roku do 29 grudnia 2014 roku w trakcie zatrudnienia w spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Sp. k. w C. nie został uwzględniony. Jednocześnie organ rentowy poinformował wnioskodawcę, że emerytura ustalona w przedmiotowej decyzji ma charakter zaliczkowy z uwagi na stwierdzone nieprawidłowości na indywidualnym koncie ubezpieczeniowym.

W dniu 2 grudnia 2015 roku organ rentowy wydał decyzję, na podstawie której ostatecznie ustalił wysokość emerytury, dokonał przeliczenia świadczenia od 1 sierpnia 2013 roku, tj. od daty, od której przyznano emeryturę. W. P. wniósł odwołanie od powyższej decyzji do Sądu Okręgowego w Poznaniu, który postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2016 roku w sprawie VII U 1746/16 umorzył postępowanie od decyzji z dnia 2 grudnia 2015 roku (punkt 1) i na podstawie art. 477¹⁰ §2 kpc przekazał nowy wniosek odwołującego zawarty w piśmie z dnia 16 grudnia 2015 roku o spłatę świadczenia emerytalnego za okres od 1 sierpnia 2013 roku do 1 września 2015 roku do rozpoznania organowi rentowemu (punkt 2).

W dniu 20 maja 2016 roku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję w której stwierdził, że nie ma podstaw do wypłaty emerytury za okres od 1 sierpnia 2013 roku do 1 września 2015 roku, ponieważ stosunek pracy ustał dopiero z dniem 17 października 2015 roku.

Dowód: dokumenty znajdujące się w aktach pozwanego organu rentowego Nr (...) w tym: decyzja z dnia 22 października 2013 roku o znaku (...) k.154-155, decyzja z dnia 28 września 2015 roku o znaku (...) k.192, wniosek odwołującego z dnia 19 października 2015 roku k.203, oryginał zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 z dnia 5 października 2015 roku wraz z wykazem zasiłków chorobowych i wynagrodzenia za pracę k.204 i k.206, oryginał świadectwa pracy z dnia 17 października 2015 roku k.205, decyzja z dnia 2 grudnia 2015 roku o znaku (...); dokumenty zgromadzone w aktach sprawy VII U 5702/13 w tym: uzasadnienie Sądu I i II instancji

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Za w pełni wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał dokumenty zgromadzone w aktach pozwanego organu rentowego oraz w aktach Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. VII U 5702/13. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Dokumenty urzędowe zostały sporządzone w przepisanej formie przez właściwe organy w zakresie ich kompetencji, a więc stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane (art. 244 §1 kpc). Natomiast dokumenty prywatne korzystają z domniemania autentyczności oraz domniemania, iż zawarte w nich oświadczenia złożyła osoba, która je podpisała (art. 245 kpc).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie W. P. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie jest to, czy pozwany organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. postąpił prawidłowo odmawiając W. P. prawa do wypłaty emerytury za okres od 1 sierpnia 2013 roku do 1 września 2015 roku, przyznanej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 lipca 2015 roku zapadłym w sprawie III AUa 2012/14.

W pierwszej kolejności należy uczynić rozróżnienie między pojęciami „prawo do emerytury” i „prawo do wypłaty emerytury”, albowiem w ocenie Sądu, spór w tej materii między stronami zawiśł z powodu niezrozumienia tych pojęć przez odwołującego.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 4 września 2014 roku w sprawie VII U 5702/13 zmienił decyzję z dnia 22 października 2013 roku i przyznał W. P. prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym poczynając od 1 sierpnia 2013 roku, tj. od miesiąca w którym wpłynął wniosek o emeryturę, na podstawie przepisu art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku poz. 1440 ze zm.). Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 29 lipca 2015 roku w sprawie III AUa 2012/14 utrzymał wyrok sądu I instancji w mocy. Do końca 2012 roku przepis art. 184 wymagał w punkcie drugim obligatoryjnego rozwiązania stosunku pracy, pracownika ubiegającego się o przyznanie prawa do emerytury. Cytowany powyżej przepis art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 roku zmieniającej ustawę o emeryturach i rentach z FUS z dniem 1 stycznia 2013 roku uchylił ten obowiązek.

W tym miejscu należy przytoczyć przesłanki ustawodawcy, jakimi kierował się wprowadzając zmianę do przepisu art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS: „przepisy (art. 32, 33, 39 i 40 i 184) stanowią swoistą pułapkę dla ubezpieczonych, bo narażają zainteresowanych na sytuację, w której po rozwiązaniu stosunku pracy nie uzyskają prawa do świadczenia ze względu na niespełnienie innych wymaganych warunków ustawowych, w szczególności wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach. Dlatego (...) proponuje się, aby ustalenie prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie było uzależnione od rozwiązania stosunku pracy (art. 1 pkt 20 projektu). Zniesienie tego warunku pozwoli organowi rentowemu na wydanie stosownej decyzji przyznającej lub odmawiającej prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze niezależnie od tego, czy wnioskodawca pozostaje w stosunku pracy, czy nastąpiło jego rozwiązanie. Natomiast podjęcie wypłaty tej emerytury - tak jak w przypadku pozostałych emerytur z FUS - będzie uzależnione od rozwiązania stosunku pracy.” (vide uzasadnienie do projektu ustawy z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw).

Tym samym, przyznanie odwołującemu z dniem 1 sierpnia 2013 roku prawa do emerytury prawomocnym wyrokiem sądu, nie obligowało jeszcze organu rentowego do wypłaty świadczenia emerytalnego począwszy od 1 sierpnia 2013 roku, albowiem odwołujący W. P. w tym czasie, w ciągłości do 17 października 2015 roku, pozostawał w zatrudnieniu w spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Sp. k. w C..

Kwestię prawa do wypłaty przyznanej emerytury regulują przepisy art. 103 i 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z przepisem art. 103 ust. 1 i 2 ww. ustawy, prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 103a-106, przy czym przepisu tego nie stosuje się do emerytów, którzy osiągnęli wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1a i 1b oraz w art. 27 ust. 2 i 3, z zastrzeżeniem art. 103a.

W myśl przepisu art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

W przepisie art. 103a mowa jest zatem właśnie o prawie do wypłaty emerytury, które nie może być zrealizowane dopóty, dopóki osoba uprawniona do emerytury kontuuje zatrudnienie u tego samego pracodawcy, u którego była zatrudniona w dniu złożenia wniosku o przyznanie świadczenia. Taka sytuacja dotyczy właśnie odwołującego W. P..

Na marginesie rozważań Sąd wskazuje, że w przeszłości, w stosunkowo krótkim przedziale czasu, z uwagi na tzw. lukę w prawie (uchylenie z dniem 8 stycznia 2009 roku przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS na mocy art. 37 pkt 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych (Dz. U. z 2008 roku Nr 228, poz. 1507 ze zm.), istniała możliwość jednoczesnego pozostawania w stosunku pracy i pobierania emerytury przez uprawnionych. Jednakże stan ten, został uregulowany w związku z wprowadzeniem przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 roku Nr 257, poz. 1726 ze zm.) i art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przepis art. 103a został dodany do ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 roku Nr 257, poz. 1726 ze zm.) i wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2011 roku, z tym, że w stosunku do emerytur przyznanych przed tym dniem – przepis art. 103a znajdował zastosowanie począwszy od dnia 1 października 2011 roku (art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku). W powyższej materii wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku sygn. akt K 2/12. Odwołujący nabył prawo do emerytury po 31 grudnia 2010 roku (w dniu 1 sierpnia 2013 roku), czyli w reżimie prawnym ukształtowanym przez treść art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który uniemożliwia pobieranie świadczenia emerytalnego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, to w żadnym razie nie dotyczy go wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku sygn. akt K 2/12, odnoszący się do innej kategorii ubezpieczonych, a mianowicie tych, którzy działając w zaufaniu do państwa i stanowionego przez nie prawa, decyzję co do przejścia na emeryturę podjęli w czasie, gdy nie było wymogu przerwania zatrudnienia (w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku). Tylko osoby, które w tym okresie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywały zatrudnienie bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, mają prawo do dalszej wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oznacza to, że warunek rozwiązania stosunku pracy, przewidziany w art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS znajduje zastosowanie do osób, które - jak odwołujący - nabyły prawo do emerytury w dniu jego wejścia w życie i później, tj. po 1 stycznia 2011 roku, jak też do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach. W stosunku do tej grupy ubezpieczonych ustawodawca nie wprowadził "nowej" treści ryzyka emerytalnego, gdyż wymóg rozwiązania stosunku pracy jest dla nich dotychczasowym ryzykiem, obowiązującym w momencie podejmowania decyzji o wystąpieniu o emeryturę.

Na marginesie należy także zauważyć, że przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi w istocie powtórzenie przepisu art. 103 ust. 2a tej ustawy, dlatego też – w ocenie Sądu – odnieść do niego można wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 lutego 2006 roku OTK ZU nr 2/ (...), poz. 15, w którym Trybunał uznał, że art. 103 ust. 2a ustawy jest zgodny z powołanymi w wyroku przepisami Konstytucji, w tym z art. 2. W uzasadnieniu Trybunał wskazał między innymi, że „całkowite zawieszenie świadczeń, w razie nierozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, nie ma charakteru arbitralnego i nie narusza zasady proporcjonalności, ponieważ odpowiada istocie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego i ma na celu realizację zadań państwa w zakresie zapewnienia pełnego, produktywnego zatrudnienia”. Trybunał podkreślił, że „umożliwienie pobierania świadczeń emerytalnych bez przerwania działalności zawodowej wykracza poza konstytucyjny zakres prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego.”

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i jednolitym stanowiskiem doktryny prawa ubezpieczeń społecznych, przepisy prawa ubezpieczeń społecznych powinny być wykładane ściśle (vide uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 roku, I UZP 6/08, OSNP 2009 nr 9-10, poz. 120 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 listopada 1999 roku, II UKN 187/99, OSNAPiUS 2001 Nr 4, poz. 121; wyrok z 16 sierpnia 2005 roku, I UK 378/04, OSNP 2006 nr 13-14, poz. 218 i z dnia 25 czerwca 2008 roku, II UK 315/07, LEX nr 496396), co oznacza w zasadzie prymat dyrektyw wykładni językowej w odniesieniu do pozostałych metod wykładni, w tym wykładni systemowej i wykładni historycznej lub celowościowej. Wykładnia językowa (gramatyczna) art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, na co zwrócił uwagę także Sąd Najwyższy w omawianym wyroku z dnia 22 lutego 2007 roku, I UK 229/06 wskazuje zaś jednoznacznie, iż przepis ten zawsze rodzi skutek zawieszający prawo do emerytury (polegający na wstrzymaniu wypłaty świadczenia) w sytuacji kontynuowania przez ubezpieczonego zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury ustalonym w decyzji organu rentowego, bez względu na to czy decyzja ta została wydana niezwłocznie po zgłoszeniu wniosku o prawo do emerytury, czy też w wykonaniu orzeczenia organu odwoławczego (sądu). Taki sposób rozumienia omawianego przepisu znajduje zresztą potwierdzenie także w jego wykładni historycznej, szeroko zaprezentowanej w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 10 listopada 2004 roku, II UZP 9/04. Nie można zapominać, że decyzje organu rentowego przyznające (ustalające) prawo do emerytury mają charakter deklaratoryjny a nie konstytutywny i potwierdzają jedynie spełnienie ustawowych przesłanek nabycia prawa do świadczenia emerytalnego. Prawo do emerytury jest bowiem nabywane z mocy prawa. Bez względu na to, kiedy decyzje takie zostają wydane i tak potwierdzają one prawo do świadczenia nabyte w określonej dacie tożsamej z datą spełnienia ustawowych warunków. Choć ex post osoba, która spełniła ustawowe warunki nabycia prawa do emerytury, staje się więc emerytem od dnia spełnienia warunków (art. 100 ustawy), a nie od dnia wydania decyzji.

Organ rentowy zawiesił odwołującemu prawo do emerytury i wstrzymał wypłatę świadczenia, kierując się oświadczeniem odwołującego zawartym we wniosku o emeryturę z dnia 6 sierpnia 2013 roku, iż kontynuuje on zatrudnienie w spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Sp. k. w C.. Jak jednak ustalono, stosunek pracy odwołującego, któremu prawomocnym wyrokiem Sądu ustalono prawo do emerytury od 1 sierpnia 2013 roku, uległ rozwiązaniu dopiero w dniu 17 października 2015 roku, a zatem w dacie wydania decyzji z dnia 28 września 2015 roku były podstawy do zawieszenia prawa do emerytury i wstrzymania wypłaty tego świadczenia za okres po tej dacie. Prawo do wypłaty emerytury, przyznanej od 1 sierpnia 2013 roku, przysługuje odwołującemu od 1 października 2015 roku, tj. pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony udokumentował ustanie stosunku pracy.

Sąd Okręgowy podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 roku II UK 299/10, w uzasadnieniu którego wskazano, że „osoba ubiegająca się o emeryturę i pozostająca w zatrudnieniu musiała liczyć się z tym, iż z dniem spełnienia wszystkich ustawowych warunków niezbędnych do nabycia prawa do wnioskowanego świadczenia wprowadzie prawo to uzyska, jednakże realizacja tego prawa na jej rzecz (wypłata świadczenia) nastąpi dopiero wówczas, gdy rozwiąże ona stosunek pracy łączący ją z pracodawcą (pracodawcami), na rzecz którego świadczyła pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. W przeciwnym razie prawo do emerytury ulegnie natomiast zawieszeniu, skutkując wstrzymaniem jego realizacji do czasu rozwiązania stosunku pracy. Nie jest przy tym istotny fakt, czy potwierdzenie spełnienia ustawowych przesłanek nabycia prawa do emerytury nastąpi już w toku postępowania administracyjnego przed organem rentowym, czy też dopiero w następstwie ustaleń dokonanych w postępowaniu sądowym wszczętym na skutek odwołania wniesionego od decyzji organu rentowego odmawiającej przyznania prawa do emerytury” (powołane orzeczenie dotyczy nieobowiązującego już art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, ale z uwagi na to, że art. 103a ustawy emerytalnej ma takie samo brzmienie, pozostaje aktualne). Gramatyczna wykładnia art. 103a ustawy emerytalnej wskazuje, że przepis ten łączy konsekwencje w postaci zawieszenia prawa do świadczenia i efekcie wstrzymania jego wypłaty z kontynuowaniem zatrudnienia po ustalonym w decyzji organu rentowego dniu nabycia prawa do emerytury (jej realizacji), a nie z kontynuowaniem zatrudnienia po ustaleniu tego prawa decyzją organu rentowego.

Reasumując, w sytuacji odwołującego przyznanie świadczenia w postaci realizacji wypłaty emerytury, mimo nabycia do niej prawa, ograniczał wciąż obowiązujący art. 103a ustawy emerytalnej, czyli pozostawanie przez ubezpieczonego

w stosunku pracy. Ponieważ pozostawał wówczas w zatrudnieniu, wypłata świadczenia uległa zawieszeniu z mocy art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wznowienie wypłaty nastąpiło od dnia 1 października 2015 roku (art. 135 ust. 1 ustawy), bowiem z dniem 17 października 2015 roku stosunek pracy wnioskodawcy został rozwiązany. W tej mierze nie ma jakichkolwiek podstaw prawnych do traktowania W. P. na innych zasadach, niż pozostałych ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do emerytury po 1 stycznia 2011 roku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie w/w przepisów oraz art.477¹⁴§ 1 kpc oddalił odwołanie W. P. jako niezasadne.

SSO Małgorzata Kuźniacka - Praszczyk